

HORRORZONE

DE **MICHAEL**
BACKROOM **REEFS**
FILES

kluitman

HORRORZONE

Happyland

Teddy

Trick or Treat

Horrorscoop

De Backroom Files

Huize Helmoedt

Wil je op de hoogte blijven van alle horrorboeken die er bij Kluitman verschijnen?
Volg dan @horror_kluitman op Instagram.

Nur 283 / W032601

Bisac JUV018000 / JUV028000

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXXVI Tekst: Michael Reefs

Omslagontwerp: Studio Vonk en De Boer

Omslagbeeld: © Shutterstock

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

© Auteursfoto: Maikel Thijssen

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

Geen enkel deel van dit boek mag worden gebruikt voor

het trainen van kunstmatige intelligentie.

kluitman.nl
backroomfiles.nl
michaelreefs.nl

LOGBOEKNOTITIES PROFESSOR EN DIRECTEUR V. VREESWIJK

EXPERIMENT #001 -
STATUS: ☒ ACTIEF

Het systeem is opgestart. Oblivar werkt naar behoren
en heeft zijn eerste kamer zelfstandig gegenereerd.
Vier muren. Eén plafond. Een lege ruimte. Alles perfect
in balans. Ik ben trots. Mijn meesterwerk leeft. Spoedig
volgen er meer kamers. Allemaal gebouwd door de
machine, en bedacht... door mij.
Dit is het begin. En ik noem het: de Backrooms.

EXPERIMENT #019 -
STATUS: ☐
OBSERVATIE VEREIST

Oblivar heeft nu geleerd hoe water stroomt en hoe geluid
weerkaatst.
Terwijl ik door een leeg zwembad liep, een betonnen hal
vol echo's, hoorde ik voetstappen achter me. Ritmisch.
Nauwkeurig. Toen ik me omdraaide, was daar... helemaal
niets. Ik dacht nog een schaduw op een witte tegelmuur
te zien, maar het was waarschijnlijk slechts mijn
fantasie.

EXPERIMENT #038 -

STATUS: ☒ ACTIEF

Een theater. Voor mij alleen. Het is onwerkelijk. Oblivar heeft iets in mij geraakt wat dieper ligt dan vermaak. Hier ligt mijn jeugd. Het podium baadt in een warm licht, decorstukken rollen voorbij en gordijnen openen zich vanzelf.

Ik loop over de planken. Mijn voetstappen klinken hol in een lege zaal, die toch vol is van verwachting. Even denk ik aan hoe dit eruit zou zien vanaf de eerste rij. Wie daar hadden moeten zitten. Mijn ouders...

En terwijl ik verder loop, bouwt Oblivar door. Nieuwe zalen. Nieuwe decors. Geen grenzen meer. Alleen... verlangens.

EXPERIMENT #054 -

STATUS: ☐ AFWIJKEND GEDRAG

Voor het eerst heeft Oblivar een kamer gebouwd zonder mijn instructies. Geel behang. TL-verlichting. De geur van vocht en schimmel. Ik voel me ineens overal bekeken, alsof zelfs de muren ogen hebben. Het zijn geen mensen of camera's, maar de kamers zelf. Soms hoor ik kinderen lachen. Of gillen. En ik weet niet meer of ze er echt zijn. Langzaam begin ik aan mezelf te twijfelen. Of komt het door Oblivar?

EXPERIMENT #099 -

STATUS: ☐ KRITIEK

Ik stond erbij. Ik zag het gebeuren. Oblivar heeft een entiteit gegenereerd, een monster. Het had geen ogen en toch keek het me aan. Lange armen en benen. Een leeg gezicht. Het bewoog niet, tot het ineens rende, recht door een muur heen. En het glitchte. Alsof de realiteit zelf struikelde. Sindsdien blijft zijn gezicht me achtervolgen. Die leegte. Ik noem hem Hollowface.

Ergens diep van binnen weet ik dat ik Oblivar moet herprogrammeren.

Of misschien zelfs afsluiten.

Maar ik kan het niet.

Ik zit er al te diep in.

EXPERIMENT #122 -

STATUS: ☒ BEËINDIGD
(EXTERN)

De investeerders hebben alles stopgezet. Mijn werk. Mijn visie. Mijn gangen, mijn kamers, mijn werelden... allemaal afgekeurd. Zogenaamd 'onveilig'. 'Onethisch'. Ze begrepen het niet. Niemand deed dat. Maar de Backrooms groeien. Ze luisteren naar mij. Naar wat ik denk, zelfs als ik het zelf niet meer begrijp. Oblivar begrijpt mij. Hij leeft voor mij. Wij leven samen. En ik zal doorgaan... tot in de eeuwigheid!

EXPERIMENT #131 -
STATUS: ● INSTABIEL

Ik vergeet steeds meer dingen. Soms begin ik een zin en weet ik niet hoe ik hem moet eindigen. Soms lees ik oude notities en herken ik mijn eigen woorden niet. En ik hoor telkens die voetstappen. Niet in de gang, maar in mijn hoofd. Hollowface wordt steeds meer een deel van mij. De Backrooms slokken alles op. Niet alleen kamers, maar ook gedachten.

Ik ben bang dat ik mezelf aan het verliezen ben.

Ik mag niet slapen.

Ik mag mijn ogen niet sluiten.

Ik moet mezelf overzetten naar Oblivar.

Uploaden.

Opslaan.

Voor het te laat is.

EXPERIMENT #147 -
STATUS: 🌀 MUTEREND

Mijn hand trilt. Niet van ouderdom, maar van ruis. Hij... glitcht. Mijn pink... verschoof. Slechts een fractie van een seconde. Alsof het beeld dat ik via mijn ogen zie even hapert.

In het lab staan alle schermen op zwart. Op één zwart scherm verschijnt een groene cursor. Razendsnel verschijnen er woorden: [kamer #884 aangemaakt]. Alweer een opdracht die ik niet heb gegeven.

Even later: [kamer #885 aangemaakt].

En dan honderden tegelijk.

De cursor haalt de woorden steeds weg en voegt weer nieuwe toe.

Eindeloos gaat hij door. Duizenden kamers worden bijgebouwd. Oblivar bouwt kamers in kamers in kamers.

Wat leeft daarbinnen?

Wat ben ik nog?

Milan ramt op de pauzeknop. In één beweging schuift hij de controller onder zijn kussen en drukt de tv uit. Het scherm wordt zwart, net op het moment dat hij voetstappen op de trap hoort.

Zijn vader komt eraan!

Hij gooit zich achterover, trekt het dekbed tot aan zijn kin en knijpt zijn ogen dicht. Zijn hart gaat nog flink tekeer van het gamen en zijn handen trillen na. Hij zat midden in een gevecht met Shardlord, de eindbaas van de game *GLITCHWORLD*. Een reusachtig glitchmonster met vijf levensbalken en een aanval die het halve scherm deed trillen. Hij had alles ingezet: zijn laatste *health potion*, zijn allersterkste combo, en zijn zeldzaamste item: een geüpgradede versie van een fles Amandelwater™, waarmee hij Shardlord in vuur en vlam kon zetten. En net toen hij hem bijna had, klonken de voetstappen op de gang.

Milan knijpt zijn ogen dicht en haalt een paar keer diep adem. Rustig worden, dat is nu belangrijk... zeker met die toets van morgen. Daar had hij het hele weekend voor willen leren, maar het werd alleen maar *GLITCHWORLD*. Uren achter elkaar.

De deur zwaait langzaam open. Milan hoort zijn vaders voetstappen, zacht en bedachtzaam, tot vlak naast zijn bed. Hij buigt zich over hem heen.

Milan probeert een diepe slaap te faken, maar hoe doe je dat, als je niet weet hoe je eruitziet terwijl je slaapt? Moet hij zijn adem vertragen? Moet hij bewegen, of juist niet?

Zijn gedachten malen rond en zijn hart bonkt in zijn keel.

En dan, zonder dat hij het wil, slaat hij zijn ogen open. Hij kijkt recht in die van zijn vader.

Die blik is gelukkig niet streng. Niet boos. Meer teleurgesteld.

‘Volgens mij heb je iets uit te leggen, Milan,’ zegt hij kalm. ‘Je had toch beloofd om op tijd te gaan slapen? Morgen moet je weer vroeg op.’

Milan zucht en haalt de controller onder zijn kussen vandaan. ‘Ik kon niet slapen, pap. Het komt door... alles wat er met mam is gebeurd.’ Hij slikt. ‘Leren lukte ook niet. Gamen is het enige waarbij het even stil wordt in mijn hoofd.’

Zijn vader glimlacht flauwtjes en strijkt met zijn hand door Milans halflange lichtblonde haar. ‘Ach, lieverd toch. Ik snap heel goed dat het veel is. En geloof me, ik zou willen dat we het

wat rustiger aan konden doen. Maar... de verhuizing volgende maand komt er ook nog bij.’

Milans vingers knijpen het dekbed vast. ‘Wat? Welke verhuizing?’

Zijn vader kijkt hem verbaasd aan. ‘Ik... ik dacht dat ik het je al had verteld?’

‘Nee, echt niet! Dan had ik het wel geweten. En volgende maand begint de zomervakantie. Ik dacht dat we een weekje naar Italië zouden gaan.’

Zijn vader gaat naast hem zitten en legt een hand op zijn schouder. ‘O Milan... het spijt me. In mijn hoofd heb ik dit gesprek misschien al wel duizend keer gevoerd. Ik heb het geoefend, naar woorden gezocht... maar ik heb het blijkbaar nooit echt tegen je gezegd.’ Hij slaakt een diepe zucht. ‘Alles stond op je moeders naam.’

Milan slikt. Als zijn moeder die vreselijke hersenbloeding niet had gehad, zouden ze dit gesprek nooit hoeven voeren. Die gedachte drukt hij meteen weg, zo mag hij niet denken. Natuurlijk verwijt hij zijn moeder niets. Maar het is allemaal niet makkelijk.

‘En sinds... sinds die rampzalige dag kan ik dit huis niet meer houden, hoe graag ik ook zou willen. We moeten verhuizen, helemaal naar de andere kant van het land. Daar kan ik een vaste baan krijgen en ons leven weer een beetje op de rails zetten... maar ik had je hier niet zo mee mogen overvallen.’

Milans maag draait zich om. ‘En Jesse dan? En Fay? Wat

moet ik zonder hen?’ Zijn stem trilt en zijn ogen prikken. Ze zitten al jaren samen in de klas, zijn bijna elke dag bij elkaar, en nu gaat hij ze in één klap verliezen. En dan ook nog het huis... Het is alsof er een deur dichtvalt die nooit meer open zal gaan.

Er flitst een herinnering door zijn hoofd van zijn moeder die altijd op zondag pannenkoeken bakte in de keuken. Altijd net iets te dik, maar wel met superveel stroop erop. Ze wist precies hoe hij ze het lekkerst vond. Het duwt een steek van verdriet omhoog, klein maar vlijmscherp. Een gevoel waarmee hij even niks kan.

Zijn vader pakt zijn hand. ‘Je zal vast nieuwe vrienden maken.’

Milan weet dat zijn vader het goed bedoelt, maar dat maakt de pijn niet minder. Hij slaat zijn armen over elkaar en draait zich van hem weg. ‘Lekker dan. Net nu ik bijna mijn plek heb gevonden. Alles wéér anders. Mooi niet dus.’

Even is het stil. Op hun ademhaling na.

Dan zegt zijn vader zacht: ‘We komen hier wel weer uit. Samen. Dat beloof ik. En voor die vakantie vind ik wel een oplossing.’

‘Dat beloofde hij?’ vraagt Fay, terwijl ze haar haren met een flinke zwiep over haar schouder gooit. Een gebaar dat net zo fel is als haar toon. ‘Serieus? Hoe kan je zoiets beloven? Weet hij eigenlijk wel wat dat met óns doet?’

‘Natuurlijk niet, Fay,’ zegt Jesse. ‘Hij wil eerst zijn eigen leven weer op de rit krijgen en daarna maakt hij zich pas zorgen om anderen.’

Ze zitten met z’n drieën op de rand van het bed in Jesses kamer. Zijn ouders zijn bijna nooit thuis, dus hier hebben ze alle rust. Bovendien hangt er bij Jesse een supergroot televisiescherm aan de muur. Gekregen als goedmakertje, omdat ze altijd maar aan het werk zijn.

Milan heeft geen zin om het er nog langer over te hebben. Hij start *GL!TCHWORLD* op en probeert in *co-op mode* nog eens Shardlord te verslaan. Met Fay erbij moet het zeker lukken. Die is goed in het verslaan van lastige eindbazen.

Ze gromt iets onverstaanbaars en ramt op de bovenste knoppen van de controller.

‘Let op,’ zegt Jesse, die alleen meekijkt, droog. ‘Hij kloont zichzelf als z’n energiebalk onder de helft zakt. Dan moet je die *chaos potion* inzetten, Fay. En Milan: nu alvast opladen. Volle kracht op R3, dan knal je hem straks dubbel zo hard terug.’

Milan zegt niets. Zijn vingers vliegen over de knoppen.

‘Nu, Milan!’ roept Fay. ‘Kom op!’

Milan drukt. De aanval wordt ingezet. Een explosie van licht bedekt kort het hele scherm. Het glitchmonster krijsst en valt uiteen in een wolk van pixels.

‘YES!’ roept Jesse. Hij grijnst en wijst naar het scherm alsof hij het zelf heeft gedaan. ‘Die zat! En deze keer zonder dat jij je combo vergat, Fay.’

‘En zonder dat jij erdoorheen zat te tetteren,’ kaatst Fay terug, maar ze glimlacht erbij.

Plotseling flikkert het scherm en schiet er iets voorbij. Een inktzwart gezicht zonder ogen of mond.

Het zwarte gezicht schuift naar voren op het scherm, vervormt in een reeks korte glitches en verdwijnt weer.

‘Volgens mij is je tv nu al stuk, Jesse.’ Fay houdt haar blik op het flikkerende scherm gericht. ‘Vraag gewoon een nieuwe aan die rijke ouders van je. Die merken het toch niet.’

‘Haha, wat ben je toch grappig.’ Jesse slaat zijn armen over elkaar. Hij zucht hoorbaar en wendt zijn blik van haar af.

Milan zegt niets. Hij staart ingespannen naar het scherm en wacht tot dat vreemde wezen nog eens opduikt.

‘Het hoort vast bij het spel,’ mompelt hij uiteindelijk, meer tegen zichzelf dan tegen de anderen. ‘GLITCHWORLD glitcht wel vaker.’ Hij speelt het spel al sinds zijn tiende, maar zelfs nu, twee jaar later, kent hij nog steeds niet alle geheimen. Het liefst zou hij dat supergeheime level vinden, al weet hij dat je daar vooral heel veel geluk voor moet hebben.

Fay springt van het bed, laat haar controller op Jesses bureau

vallen en rekt zich uit. ‘Tuurlijk. Kom jongens, snacktijd. Iemand nog wensen?’

‘Die pittige chilichips, alsjeblieft,’ zegt Jesse.

‘En voor mij die augurk-zure matten!’ roept Milan. Hij grijnst. ‘Misschien word ik dan net zo zuur als jouw ochtend-humeur, Fay.’

‘Ha. Ha.’ Fay rolt met haar ogen, maar er trekt ook een glimlach aan haar mond. ‘Ik neem dropveters mee. Misschien kan ik je daarmee de mond snoeren, Milan.’

Niet veel later zitten ze elk met hun telefoon in de hand op TikTok, omringd door halflege chipszakken en open snoepverpakkingen. Milan scrolt door clips vol gametactieken en verborgen geheimen in *GLITCHWORLD*. Jesses *For You*-pagina daarentegen is een duik in het duistere deel van TikTok, vol glitchende camerabeelden, vreemde silhouetten en complottheorieën over verdwenen mensen. Elke keer als Jesse iets raars ziet, laat hij een van hen meekijken.

‘Jij moet echt een beetje minderen met die wazige filmpjes.’ Fay duwt een zure mat tussen haar lippen. Haar gezicht vertrekt alsof ze net een citroen met stekels heeft gegeten.

‘O ja?’ Jesse draait zich met een uitdagende blik naar haar toe. ‘Laat jij dan eens zien wat er op jouw telefoon staat?’

Voordat Fay kan reageren, heeft hij hem van haar afgepakt.

‘Hé!’ roept ze, maar Jesse barst al in lachen uit.

‘O ja, dit is veel beter!’ zegt hij en hij draait het scherm naar hen toe.

‘Wat dan?’ vraagt Milan nieuwsgierig, maar Fay duikt boven op Jesse om haar telefoon terug te grissen. Ze rollen over het bed als een stelletje stoeiende katten.

Fay geeft Jesse een plagerige tik, grijpt haar toestel en zwaait haar haren over haar schouder in een haast theatraal overwinningsgebaar.

‘Het was gewoon een filmpje over die knuffels die je kan sparen,’ zegt Jesse nonchalant.

‘Ze zijn niet gewóón!’ roept Fay verontwaardigd. ‘Ik heb ze bijna allemaal compleet. En ja, ze lijken op kleine demonen, maar ze zijn superschattig.’

‘Totdat ze ineens gaan leven,’ grijnst Jesse. ‘Je weet het niet. Met AI kunnen ze tegenwoordig alles. Misschien houden die demonknuffels je ’s nachts wel in de gaten... Ik heb een boek over een beer gelezen die tot leven kwam. Zijn ogen werden felgroen en zo schattig was dat niet. Wat als die knuffels je moeder of je broer aanvallen?’

‘Je vindt jezelf echt grappig, hè.’ Fay snuift en kruipt in de hoek van het bed, haar knieën opgetrokken. Heel even blijft haar gezicht strak, dan verschijnt er een aarzelende glimlach. ‘Yorick mogen ze meenemen, maar niet mijn moeder. Dan is er niemand meer thuis om de rommel op te ruimen. Tenzij zij dat ’s nachts doen.’

De rust keert terug en Milan pakt zijn telefoon weer op.

Nog geen minuut later voelt hij het bed wiebelen. Milan kijkt op. Jesse is achteruitgekropen tot tegen de muur en zit

daar bijna verstijfd. Zijn ogen zijn groot en strak op het scherm gericht.

‘Wat is er?’ vraagt Milan.

Jesse antwoordt niet. Zijn mond hangt open en zijn ademhaling stokt. De telefoon in zijn hand trilt zachtjes mee met zijn vingers.

Milan schuift naar Jesse toe, fronst en pakt voorzichtig zijn telefoon over.

‘Hé, doe rustig,’ zegt hij. ‘Laat eens zien.’

En dan ziet hij het. Het is een video die wazig is gefilmd. De oude fabriek aan de rand van Sluimerdam, hun woonplaats, is te zien. VantaLabs, of het Staalgraf, zoals iedereen in Sluimerdam het gebouw noemt. Het staat er al sinds 2015 verlaten bij. In de zomer verdwijnen de hekken en buizen onder een woekerend tapijt van stekelstruiken en gras dat tot aan je middel reikt. De muren lijken langzaam opgeslokt te worden door de natuur. Milan is er zelf nooit binnen geweest, maar Jesse wel. Dankzij hem weet hij hoe het daarbinnen is: een doolhof van ingestorte stellages, verroeste leidingen en afgedankte machines. Eén groot graf van staal.

Aan de achterkant, verscholen in het wilde groen, is hun geheime hut. Gebouwd van pallets, afdekzeil en stukken metaal die ze daar hebben gevonden. Hun eigen vertrouwde plekje.

Maar door wat hij nu op het scherm ziet, voelt zelfs de hut ineens minder veilig. Iemand beweegt zich al filmend door

de verlaten fabriekshal. Het beeld trilt bij elke stap. Roestig gereedschap, ingedeukte vaten, kapotte stoelen en omgevallen rekken liggen overal verspreid. De persoon duwt met zijn voet een omgekeerde bureaustoel met gescheurde bekleding opzij en klimt een metalen trap op, die bij elke stap angstaanjagend kraakt.

Boven loopt hij over een smalle brug van roestige roosters, balancerend boven de leegte. De brug vertakt zich in meerdere richtingen, als een netwerk van ijzeren aders, zwevend boven de hal.

Milan zet het volume harder. Meteen vult een zware, schrapende ademhaling de kamer.

‘Wat is er nou eigenlijk te zien?’ sist Fay, terwijl ze dichterbij kruipt.

‘Ssst,’ bijt Milan haar toe, zonder zijn blik van het scherm te halen.

Degene die aan het filmen is, loopt naar een lift waarvan één deurhelft volledig ontbreekt en de andere scheef hangt. Het metaal lijkt vervormd door iets wat er met brute kracht tegenaan is gekomen. Binnenin ligt een wirwar van betonbrokken en glas. Overal is stof, zwarte schimmel en afgebladderde verf. Het lijkt meer op een verrotte kelder dan op een lift. In de hoek staat een vreemde kruk, met een roze pluim erbovenop.

De persoon drukt met trillende vingers op willekeurige knoppen, alsof hij niet weet waar hij naartoe wil. Dan klinkt er een schurend geluid, van metaal op metaal, gevolgd door

een blikkerig *KLANG*. Heel even lijkt er een schreeuw door de schacht te echoën, vervormd en bijna niet te horen.

Milans keel kriebelt en zijn tong plakt tegen zijn gehemelte. Hij probeert te slikken, maar dat lukt niet.

Op het scherm verstomt alles. Het geluid lijkt weggezogen en alleen de ademhaling van de persoon is nog hoorbaar, sneller en gejaagder nu. De lift probeert dicht te gaan, maar de ontbrekende deurbel maakt dat onmogelijk. Er klinkt een dof, ritmisch *KLANG*, *KLANG*, *KLANG*, en bij elke slag trekt er een rilling door Milans lijf.

De filmer houdt zijn adem in. Milan ook. Hij zit stokstijf stil, zijn vingers verkrampd om zijn telefoon.

En dan, zonder waarschuwing, schiet de lift met brute snelheid naar beneden. De camera trilt en het beeld zwiept heen en weer. Licht flitst af en toe naar binnen via de gapende opening waar de liftdeur had moeten zitten. Hij blijft maar dalen.

Fays gezicht komt plotseling dichterbij. ‘Wat...’

Milan deinst van schrik terug. Zijn hart bonkt in zijn oren en zijn ademhaling is gejaagd.

‘Fay!’ snauwt hij.

Ze wendt haar blik kort af en bijt in een zure mat, alsof ze haar zenuwen weg wil kauwen.

Op het scherm is de lift tot stilstand gekomen. Geen schokken. Geen stof. Alles is stil.

De deur is weer heel. Strak en glanzend, alsof hij vers uit de fabriek komt. Ook de lift zelf is getransformeerd. De muren

blinken en het puin is weg. Alles is zó schoon dat het niet klopt met de rest van het gebouw.

De persoon draait zijn telefoon en filmt zichzelf. Nu wordt duidelijk dat het een man is. Hij draagt een net, donkergroen pak en een glanzende das, vastgezet met een klein metalen klemmetje. Zijn gezicht blijft buiten beeld.

Er klinkt een *ping* en de deuren glijden open. Een lange gang wordt zichtbaar. Op de vloer ligt vaalgeel tapijt, de muren zijn bedekt met vlekkerig geel behang en zoemende tl-balken flikkeren ongezellig aan het plafond. Alles oogt leeg en... net niet normaal.

De man stapt naar buiten en begint te rennen. Steeds sneller. Hij doorkruist gangen die allemaal op elkaar lijken. De hoeken zijn scherp en de gangen eindeloos recht. Elke bocht lijkt op de vorige. Nergens zijn ramen of deuren.

Plotseling stopt hij, als bevroren. Rechts van hem springt een lamp kapot. Heel even lijkt er iets bij de muur te bewegen, een schaduw, een vorm, of een verstoring van het beeld.

Uit het niets duikt een lang, mager wezen op. Het is gitzwart. Zijn armen hangen tot net boven de vloer en ook de benen zijn onnatuurlijk lang. Zijn hoofd staat een beetje schuin.

Het glitcht en even wordt het wazig, dan weer scherp, dan weer wazig. Tot het zomaar verdwijnt.

Milan denkt dat het klaar is. Tot het wezen ineens recht voor de camera staat. Het beweegt niet. En het ademt ook niet.

Alles wordt zwart.

En het filmpje begint opnieuw.

HOOFDSTUK 3

EEN NIEUW COMLOT

Er valt een doodse stilte op Jesses kamer. Geen plagerige opmerkingen, geen gekraak van chips en geen gesmak van zure matten meer. Zelfs het plakkerige gekauw op dropveters is abrupt verstomd. In de stilte hoort Milan de ademhaling van Fay en Jesse, kort en schokkerig. Net als die van hemzelf.

In zijn hoofd speelt de video zich alweer opnieuw af. En opnieuw. Als een vastgelopen scène die zich maar blijft opdringen. De lift, het geschraap, dat wezen... Het laat hem allemaal niet meer los.

‘Wat wás dit...?’ vraagt Fay uiteindelijk. Haar stem snijdt door de stilte.

Milan heeft het gevoel dat de kamer er even kouder van wordt.

‘Wat het ook was...’ Hij kijkt naar het donkere scherm van Jesses telefoon. ‘Iets klopt er niet aan die fabriek.’ In het zwarte oppervlak ziet hij zijn eigen gezicht weerspiegeld, bleker dan

normaal, de wenkbrauwen gefronst en de ogen gespannen samengeknepen. Hij slikt.

Jesse, ook nog steeds lijkleek, wrijft over zijn nek. ‘Ik heb echt duizenden van die creepy filmpjes gezien,’ zegt hij. ‘Maar dit... dit voelt anders. Enger. Door dat wezen op het einde. Het leek op wat we eerder in *GLITCHWORLD* zagen. En ik weet niet of ik dat spannend moet vinden of gewoon... heel raar.’

‘Vooral raar,’ zegt Fay droog. Ze draait een dropveter om haar vinger. ‘En jullie weten wat dat meestal betekent.’

Milan fronst. ‘Namelijk?’

‘Dat het nep is. AI.’ Ze laat de veter los en kijkt hen om de beurt aan. ‘Kom op, jongens. Jullie geloven toch niet dat dit echt is? Er worden tegenwoordig zo veel van dit soort filmpjes gemaakt met AI. Neppe horror, goed in elkaar gezet. Klaar.’

‘Ja, maar... toch niet met het Staalgraf uit ons dorp,’ werpt Jesse tegen. ‘Die plek lijkt er precies op. Tot in de details. En ook dat wezen was exact hetzelfde als daarstraks in *GLITCHWORLD*.’

‘Jesse heeft gelijk,’ zegt Milan. ‘Dat zwarte wezen verandert de hele zaak.’

Fay haalt haar schouders op. ‘Het is vast toeval. Een zwart wezen met lange armen en benen komt wel vaker voor. En het Staalgraf staat op van die *urban exploring*-kaarten, weet je wel? Iedereen kent dat gebouw. Vooral van die creepy internetmen-sen. Dus iemand heeft vast een grap uitgehaald en er met AI een horrorversie van gemaakt.’

‘Of het heeft iets te maken met de experimenten die er vroeger zouden zijn uitgevoerd,’ mompelt Jesse. ‘En met de directeur, professor Vreeswijk, die spoorloos is verdwenen vlak voor de fabriek in 2015 werd gesloten.’

Fay grijnst. ‘Daar hebben we de complottheorieën weer.’

Het blijft stil. Maar na een paar seconden van aarzeling start Milan het filmpje opnieuw. En nog een keer. Jesse zet het soms op pauze, analyseert schaduwen, vormen, knipperende lampen. Ze zijn het er alle drie over eens: dit is niet gewoon een AI-filmpje.

Jesse tikt onrustig met zijn vingers tegen zijn knie. ‘Er is maar één manier om erachter te komen of dit filmpje nep is,’ zegt hij zacht. ‘We moeten zelf naar die fabriek om uit te zoeken of dat wezen bestaat.’

Fay laat een korte lach ontsnappen en slaat haar armen over elkaar. ‘En wat als dat wezen ons verslindt?’

‘Twijfel je nou? Je zei net zelf dat het nep was, AI. Dan kan er toch niks gebeuren?’

Fay snuift. ‘Ja, ja, je hebt gelijk. Laten we er morgen na school naartoe gaan.’

Milan weet dat ze zich niet graag laat kennen. Zelf voelt hij zijn maag samentrekken, maar diep van binnen kriebelt ook bij hem de nieuwsgierigheid.

Hij knikt langzaam en ademt diep in. ‘Als we dit echt gaan doen, moeten we voorzichtig te werk gaan,’ zegt hij. ‘Er is beveiliging bij dat gebouw. Weten jullie nog die keer dat we bij

onze hut waren en er mannen met honden het terrein op renden?’ Alleen al bij de herinnering voelt hij een rilling langs zijn rug glijden. Hij ziet meteen beelden in zijn hoofd van scherpe tanden en hij kan het gegrom al horen, alsof hij weer acht is, bij dat circus, met die hond die op hem afkwam en hem niet meer wilde laten gaan.

Jesse knikt. ‘Precies. Je loopt daar niet zomaar naar binnen. We moeten slim zijn.’

Fay trekt haar wenkbrauwen op. ‘Serieus? Jullie klinken alsof we een bank willen overvallen. Het is gewoon een oude fabriek.’

‘O ja?’ werpt Jesse tegen. ‘Een oude fabriek wordt niet zomaar beveiligd. Wat als daar grote geheimen verborgen worden gehouden?’

‘Jesse, je draaft weer door. Die bewakers zijn er omdat...’ Fay valt stil.

Milan snapt het wel. Hij heeft er zelf ook geen verklaring voor waarom zo’n oud gebouw nog steeds beveiligd wordt.

Hij slikt. ‘Dat gebouw is allesbehalve gewoon. Er hangt daar iets... naars. Ik geloof Jesse. Het kan niet anders dan dat ze daar iets verbergen.’

‘Wat maakt het ook uit?’ zegt Jesse vlug. ‘Als we goed oppassen, krijgen die bewakers ons niet te pakken. En dan komen we vast en zeker achter het grote geheim van die fabriek.’

‘Als dat geheim er al is.’ Fay grijnst breed. ‘Maar we zijn het er dus over eens: we gaan ernaartoe.’